

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 2082 van 28 september 2007
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 9 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 25 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoorie.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2007, verzonden op 8 augustus 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2007 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MICHOLT, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Na uit het Rijk gerepatrieerd te zijn op 19 juni 2006, kwam verzoeker België opnieuw binnen op 13 januari 2007.

1.2. Op 13 januari 2007 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 20 maart 2007 diende verzoeker een aanvraag in om gemachtigd te worden tot een verblijf van langer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 9, derde lid, van de bovenvermelde wet van 15 december 1980.

1.4. Op 30 maart 2007 diende verzoeker een vestigingsaanvraag in functie van zijn Belgisch kind in.

1.5. Op 2 april 2007 werd verzoeker opgesloten in de gevangenis te Antwerpen in navolging van zijn veroordeling tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij vonnis van 26 oktober 2006.

1.6. Op 5 april 2007 wordt een beslissing tot niet-inoverwegingname van de in punt 1.3. vermelde aanvraag getroffen.

1.7. Op 25 april 2007 trof de gemachtigde van de Minister een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing over verzoekers vestigingsaanvraag waarin gesteld werd dat de vestiging met zijn Belgisch kind aan een bijkomend onderzoek dient onderworpen te worden.

1.8. Op 26 april 2007 besliste de gemachtigde van de Minister over te gaan tot een voorlopige schorsing van de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging van verzoeker .

1.9. Op 25 mei 2007 werd een beslissing tot weigering van vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten getroffen, die aan verzoeker op 30 mei 2007 betekend werd.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder voert aan dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is. Verweerder preciseert dat het verzoekschrift de woonplaats van verzoeker niet bevat, en dat verzoeker nalaat op afdoende wijze aan te geven welke feiten aanleiding gegeven hebben tot de bestreden beslissing, daar waar artikel 39/69, § 1, van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 stipuleert dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid de woonplaats van verzoeker dient te vermelden en een uiteenzetting van feiten en middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

2.2. De in artikel 39/69, §1, van de voormelde wet van 15 december 1980, op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift, dienen ervoor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt en dat de verwerende partij zijn rechten van verdediging naar behoren kan uitvoeren. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan enigszins soepel kunnen worden geïnterpreteerd in die zin dat de minste miskennis of verzuim ervan niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute nietigheden.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, die gehecht werd aan het verzoekschrift, betekend werd aan de gevangenis te Antwerpen, waar verzoeker verblijft ter uitvoering van zijn veroordeling tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar door de correctionele rechtbank te Antwerpen bij vonnis van 26 oktober 2006. Verweerder kent aldus de (voorlopige) woonplaats van verzoeker. Het is dus duidelijk dat het doel van de

norm, namelijk de nodige informatie aan de partijen en de Raad verschaffen in casu werd bereikt.

2.4. De uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift tot nietigverklaring is slechts voorgeschreven met het oog op het situeren van de zaak en voor een goed begrip van de aangevoerde middelen, dit om enerzijds tegemoet te komen aan de rechten van de verdediging en anderzijds de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe te laten zijn wettigheidscontrole naar behoren uit te oefenen. Daarover bestaat te dezen geen enkele onduidelijkheid.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: *“ In toepassing van artikel 45, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging aangevraagd op 30/03/2007 geweigerd aan X geboren te Zegangan op 00/00/1976, onderdaan van Marokko nationaliteit”.*

Reden van de beslissing

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad.

Betrokkene werd veroordeeld op 26 oktober 2006 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs, verdovende middelen-deelneming aan vereniging- hoofd of bijkomstige activiteit Art.2 bis par3 b wet van 24/02/1927.

Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in in functie van zijn minderjarig kind X. Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind.”

3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 E.V.R.M. Verzoeker preciseert dat hij zich moet kunnen herenigen met zijn kind en over een legaal verblijf moet kunnen genieten. Verzoeker stelt dat een illegale vader niet in het belang is van een kind en dat hij op legale wijze wenst te werken.

3.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.4. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 E.V.R.M. blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 E.V.R.M. staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de wet van 15 december 1980 dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 kan als een wettelijk kader beschouwd worden binnen hetwelk het in

artikel 8 E.V.R.M. vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Conform artikel 40, §6, van de wet van 15 december 1980 kan een bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan zich slechts vestigen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij ten laste is van deze Belgische onderdaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers zoon geboren is op 12 mei 2006 en aldus minderjarig is. Verzoeker valt dan ook niet ten laste van zijn zoon. Een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 kan geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. inhouden (R.v.St, nr. 130.936, 30 april 2004). Het feit dat men een Belgisch kind heeft, volstaat op zich niet om een gevestigd te worden in het Rijk op grond van artikel 40 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980. Evenmin volstaat de vaststelling dat men een vader in illegaal verblijf is van een Belgisch kind en de verwijzing naar het belang van dit kind om zich te vestigen in het Rijk op grond van artikel 40 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980. De door verzoeker geuite wens dat hij legaal wenst te werken is niet dienstig in dit verband.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel werpt verzoeker een inbreuk op van *“artikel 40 ev”* van de bovenvermelde wet van 15 december 1980 . Verzoeker stelt het volgende: *“Dat om te kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen vervat in art. 40 Vreemdelingenwet dient verzoeker zich te vestigen met zijn Belgisch kind; dat verzoeker gevestigd is met zijn Belgisch kind; Dat zulke beslissingen in deze zin in het verleden reeds zijn genomen; dat men alhier niet spreekt over het wel of niet ten laste zijn”*.

3.6. Uit bovenvermeld artikel 40, §6, van de wet van 15 december 1980 volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan zich slechts kan vestigen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij ten laste is van deze Belgische onderdaan. Zoals hierboven reeds gesteld werd, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers zoon geboren is op 12 mei 2006 en aldus minderjarig is. Het valt moeilijk in te zien hoe verzoeker ten laste zou kunnen zijn van zijn zoon die op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing ongeveer één jaar oud is. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoeker onmogelijk ten laste kan zijn van zijn Belgisch minderjarig kind en dat derhalve de vestiging om die reden niet kan toegestaan worden. De vage verwijzing van verzoeker naar *“zulke beslissingen in deze zin die in het verleden reeds zijn genomen; dat men alhier niet spreekt over het wel of niet ten laste zijn”*, is niet dienstig in dit verband.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.7. In een derde middel roept verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel in. Verzoeker preciseert dat de beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die hij uit deze beslissing ondervindt. Verzoeker stelt dat hij op deze manier geen contact kan hebben met zijn kind en niet op een legale wijze kan zorgen voor zijn kind. Verzoeker stelt dat ook in het belang van het kind dient gedacht te worden en dat verzoeker met zijn kind in België dient te kunnen verblijven. Verder benadrukt verzoeker dat hij slechts één inbreuk beging tegen de openbare orde en dat men hem nog een kans moet geven. Verzoeker voegt er nog aan toe dat het toestaan van een eventueel verblijf niet definitief is en dat wanneer hij zijn kans niet benut, men hem nog altijd het verblijf kan afnemen.

3.8. De bestreden beslissing strekt ertoe de vestiging van verzoeker in België te weigeren, zonder hem een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Het feit dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft verhindert hem geenszins om contact te hebben met en te zorgen voor zijn kind. Zoals bij de bespreking van het eerste middel reeds gesteld werd, volstaat het feit dat men een Belgisch kind heeft op zich niet om

zich te kunnen vestigen in het Rijk op grond van artikel 40 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980. Evenmin volstaat de vaststelling dat men een vader in illegaal verblijf is van een Belgisch kind en de verwijzing naar het belang van dit kind om zich te vestigen in het Rijk op grond van artikel 40 van de bovenvermelde wet van 15 december 1980. De gemachtigde van de Minister zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling, die niet aan de in artikel 40 van de wet van 15 december 1980 vervatte voorwaarden voldoet, toch toelaten zich te vestigen in België omdat de gevolgen van een weigering van vestiging voor hem buiten verhouding zijn tot de inbreuken op zijn rechten. De door verzoeker opgeworpen stelling dat hij slechts één inbreuk begaan heeft tegen de openbare orde en dat hiermee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag nodigt de Raad uit aan opportuniteitsonderzoek te doen, wat de Raad niet toekomt.

Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.